

Trodsbrev af Folketsgenråd
Peder Tjølling

1852

U. B. BERGEN

Ms. 185/2

Brækkerebels Tidstid.

Andrees, en alle and angit til steers, i Trøning med sin Slige
Deeller, en eeng, som form nær med bluen Enke, som de var fra
X Geurden alle i Hvide Soga videt i ~~M~~ forlag for nogle stor
fiden, om Hviden en Tid til steersind, hvortil Veilong
Den Reade vort 14. Maed, og en fuden Reist pæer den Long
De pleier en vort i spin i Almindelighed pæer en Aug, som affue
skalle den Geur, en a form oftest Saiger Siden longen end en
tonker, idem een i Bjørn pleier at troffe pæer Kjendringet og Venner,
ved hvilke atalering der, efter Skik og Lovene, gjøres skul. Idem
med, og vort alle ind vort og pæer en af dem der vort glædeligt Venner, og
X ^{ved} gjortlige Geur at smuge pæer Bjørn ikke for sig ikke her vort
longen end her bære og skulde, pæer det led noget ind pæer Aftenen,
for de blev forrige fra Bjørn, for at fortage Hjemreise. Nu er
her sig uter en Saer, og vort Enke til ad gjør det samme, for som
her sagt, at de skulde vort dygtig til at ro. Nu gik det naturlige
gode det første Stykke af Vind, men der der ellers, efter en fuden Op
breising af Broderind, følger begæer en Skuffet af skendkræfter
pæer vort og pæer dette Tilfælde med vort Reiserer de blev fra

niger, og den ene vilde sulte som ud af London, isat var deti Tilfald.
Det midt i den Tid, som var i den Tid, icallom lede uslygtig til at se, men
han begynte sig ned i Bunden, hvor han fornemst fandt ind. Carlen blev
Der vilde til at holde sig uagen, idet han ikke vilde agter sig nye som
indvord, men det var allerede nu blevet ganske mørkt, seend som
man kan forestille sig om Hørdet i Skyel Himmel. Nu begynte
og seer Pionen at indfinde sig og seer hos Carlen, som er hans uslygtig
flap den ene ud af London, Dog havde han helet sig med Bunden
at godt sigt i indvord. Der seer nu varre Pionen ind seer om liden
Bjerg, inden for Gunden Healvig, hvor det i lufte Munde som tilfald.
Det nærer, er en fjælslyng store Stone, der stikker op i Tager, og med den
nu Bunden gik lungen med en af disse Stone, som i alle Ret, ^{for} den
fjælslyng Carlen, ikke sig sig noget videre rent ud, men for det kom
hende som en fort Ting, at Trold, der for hendes Gien spræng ud af de
rest Bunden, ^{+ hæn} fælle, idet det høit Skrig, som er abgæver om
de bænd, og sprængte hvad som var seer Tord: Han sagde, at det
spræng at fort Trold ud af Bunden, seer den ene side, og den
nu Bunden vilde sig noget til den anden Side, fælle Carlen at
det idet forfordelig Skrig, idet han sagde, nu spræng det og seer
at Trold ud af Bunden seer den ene side, der nærlig, en af
de omlede store Stone seer nu og seer seer den Side af Bunden,
Andere var ica funden Forsætning, at seer om det var med
hæilig Dag, Kunde han ingen Ting se, men han var Dag

fræsættig nokk, til at gæle til det skikkel, som ofte før, iind
lygende tilfældt havde været sig vistkom. "Det Tredde Det Du
Dyldes mig sege Andreus, som isen Forbæjle end nu ikke
havde taget for pæne stæne, men som nu med Et blev vsket
op af Turner. Medens alle forrige med de 2. Røjende levte pæne
Tøjlyter, leed han og hans Rytter oppe i Ceres det oven for dem om
tætte Bøgt, og lunde pæne Ottener, og du kan hele Tiden havde
vædt Vidne til dea Røjende, og for at Rom deres Forbæjle
alp med Topmuel, i stente han med hvi Tist, det første Vægt
af Salmaa, "Hvo ved hvor det mig er min Ende, for Andreus, det
gode Kunde og gæne, et Rister, der i stente hvi Salmaa, ikke Rom
fæu noget allinnet, men heller fæu et overnaturlig Vægt, sag
i Hvi og Hvi Røjter pæne alle færlige Allet, idet de truede
fældt og færd, at Somme dag var for hveder, og rædt de nu
af et Læge Kraft for om mælig at nuu Hjemmet for
end Tiden overværdet dem. Andreus og Cælia var blage
nokk, og ikke lod sig mork med et de vare pæne Vei et for lade
det Jordiste i de pæne Stormbøgt, men heu og hans Rytter
hest for lade ordlynde Tilvægt for.

Kneud Røgt.

Kneud hede en skænd som for nogle Aar siden døde pæne sig for
sted Guærdet Røgt pæne Stormen i Tindover, isen hvi Allet, og
hvo heu og fæu var færd. Kneud var en ualmædlig stot, over Tollen

Arneid Ragn af en Endels guld forbi Karappleren. Det da
Den Juelde, sagde Arneid? Jev da d. Juelde Valde, færdig den
ne. Nu skivde Arneid hoved som var puen stor, med hælend
Tæret
indfandt hun sig nu puen stid, og det var puen hvi Tidthe iaget
af Juelde Valde nu, idet Arneid kom til, Rastid for 4te Mand
bord Gudstoraen færdig at hær leed og blid og ikke rieste sig men,
hærde sag de orrede 5te Mand færdig Juelde iader sig, og bil rest
hær puen Arneid still, men nu sag Arneid en af de Kompende
ihær Hevend, færdig, at hær sag Jev idem i Gulden oppu
iader Hegea, Juelde som færdig med Gudstoraen, færdig at de ik-
ke rieste sig men. Det Hevend rading sag Arneid at de 2 af de
orrede, som hær gjord af med puen lignend Munde, og nu var de
Juelde allea vagea den 7de af Plogbriden, færdig at de hær
i Torenigg med Arneid forbi Karappleren, leed de alle ni,
som der færdig om Storredde; med gionend ill ind. X
X
Denar, det leed Arneid var Kommen hjem og leed puen færdig
Juelde Ragn, og Juelde Valde var hjem Kommen til Gudstoraen
og den sidste puen sine Hesthundbræiser Kom til at aflægge Bu-
sig hær Arneid puen Ragn, hærde Gudstoraen til Ned Kommen af disse
Læris, at Arneid Ragn, icke alle min Juelde om hær Buste
degned i Gibe hær, men fortalt end og idem Puden, hærde
det hær Jev, som overfor ei fortalt, fortalt Juelde færdig hær
Dol, færdig hær at hær at hær færdig sig til sin Torenigg Gudstoraen.

Engang, fortæller det, medens at Knud levede paa sin Fæderd
Ragne, kom et engelst. Skib og faldt at Ragnes paa den
bedrøttede Regalinen, hvor det for Tveit blev liggende i man-
ge Dage. For Tromsøer Skib, begav Capiteina paa det
vækkorne Skib, sig i Land paa Ragnatolmen, for der at
skibe Tugl, som det i stor Mængde havde lagt Og. Hinn
Holm var fredlyst, som det hedder, den Stedets Forsighed
paa et almindeligt Skatte og Regtning havde ned lagt For-
bud mod, at nogen skulde røre ved Tugl eller Og paa be-
meldte Holm. Den nordre Løb, som var ombrudt paa det
engelst. Skib, gjorde Capiteina opmærksom paa at det
var ulovligt at skibe Tugl der paa Holmen, men dette han-
jede Capiteina ikke, men strøg over alleys ud. Den nye
Knud Ragne hørte Mænd, ^{med sig} sig heraf sin 2de Bredt een
Breed hen til Holmen, gik i Land og hen til Capiteina
hvor han forholdt ham, et engelst. Sprag, det utillende-
lige her i, at skibe Tugl paa hans Grund. Capiteina
truedes nu, at ville skibe Knud, idet at han fattede Forret for
Knuds Brigt. Knud gik Forret bemandet den ene Hæved,
og rejste sig det paa Capiteina, gik tillige i sin Bred, og røde
hjem. 3 Dage gik her. Da færemen at Skibfulken færed
med sin Hæved, og bemandet den med 16de Land foruden

Capitainen selv, og nu ræddt de iland. Der skued' alle vort Gien-
viden til at Folkene vore Romme iland, i enderettid en en herom
forom, ^{og} sin atleende Tid, tog herom da sine vortalte 2de Bivider med,
der begge flogede herom med sin, i en hurt Hørfende, tog Geronet med,
gik herom i forfugt imode, idet begge kneed. Bivider tog herom sin
Hvad = Skudt (i R, i Skud) i Hænder til at vort sig med.
Der de nu midt her, forlængte Capitainen sit Gort tilbage, men
skued, der nu galende vort det sagde at vort med sig forlængte 3^{de}
som Cæstning for Capitenen borte sin Holmen. Capitainen
og sin at betale med galde sig i Geronet som skud' holdt sin
Hænder. Der, tog nu i, tog herom kneed. Der skued sig sig
i Geronet Kuller, men skued holdt ullen i Geronet. Der
skued forom at herom vort dem vort, om der end nu Rom & skued
til, gjorde herom en Ting med Geronet, som at alle & skued i ullen
gik vort end, men Geronet borte sig til en i Blid. Der nu
Mibofuller sin en Tid sin skud' styrke, flegede vort
til Bæver. tog vort vort i Kibet, og skued lagde ist, tog sin
Bæver, i forning med sin 2de Bivider, ræddt til Kibet, lod Capis-
tainen sin Geronet tilbage, og skued sig vort sig sin for,
i forlængte 3de.

Engang var skud' Rogn i Polskale med sine vort. Der her med
Rogn, til Romdals skud' med skud' vort, Turen, m. m.

Det var ikke hvarken første eller sidste Gang, at han ilegnen-
de tilfældig besøgte Comandant Munkes. De havde ogsaa nu
som forhenligt en Ottensgaard, og efter at de havde søgt
nagle, og faaet iunder Tug, Roesten og det Veered, seulle de sin
Bueed frem ned ved Torget, Seiled med Tilbehør, havde de og-
saa faaet i Hænder, medens at Ottensgaarden blev opreist ved en
Løbed. For at någte sine Anænder, tog Kneud og Polskuleed op
i jernnem Gæden, hvor han traf pæer en affine Commendat, der
havde Kjæbt et stort, og som det lodde, stjøperligt i Kisteleer i
Vjæredommen, som det hedder. Kneud betogte den Leest og Stien, og
sæer at det var i Grænder et, Lilleleer, der ikke seede til någte, og
sæde han, at han seede pæer det Lilleleer til Polgner. Den
nu var en Søfjording, der som med sol havde erholdt Læst, og
der Kneud efter Kjæberne atvæning seide sig pæer Comendat, og
han ikke i Betænkning at forchulte Comendat hans Bedragere,
ved at modtage sin mange Torget for det Leer som var ubrugbart.
Comendat blev nu någte opbragt, og der flukkedes om ham en
14 og 16 Mænd af hans Sambyggendes, i Hønsigt at seer af-
prøget leude Kneud og hans Commendat for deres ibleve Sevationer.
Kneud seer sig om, for at finde en Ting at vore sig med, men
han seer intet der Kneud stæer ham til Væge. Nu gilde han
iunder, lige ned til sin Bueed, og dille, at seer han lige som

jegget paa Klædt, var jæst det Søpjoeringer ønsket. Nede
ved hien om tulle Solen, gjorde Knud Hølt, men nu havde de
hans Søfølger været til et Stated af over 40 Mand, det alle for
kom hien til vor oversteedige Drekar, og de de alle fattede ind paa
hien, dog hien hien om tulle Optrængomster, det stod opreist ved
Borden, spurgte den reent om sig som om det skildte vor, endte
den Spørgstolk, slug ned for det og lige som af miedt hele Lev-
ens af hans Søfølger, paa et de, det ikke luviggen paa de
det, paa stevende det mætte tage Stegler, det som de vilde kom
me helatintet fra Agor.

Knud Raage ved dog ikke paa den Stund bange for at gaa op
mellom ~~de~~ Borden ligesom før. Nu gik hien ind paa en Bord, hvor en
de 10 Mand sidde og spillede Kort, Nogle af Solkabet spurgte
Knud, om hien vilde tage Det i Kortspil, men hien sagde, at den
Kænst for stod hien sig lidt paa. En anden af Solkabet, der var en hien
for 4 Mand, spurgte da Knud, om hien vilde tage Spil med hien
om 5 Spil, og paa dette afslag hien, idet hien sagde, at vi skun mere
strøm meget for at gjentage 5 Spil, men end mere spættongende blev
hien hien og spættede Mand, at ville form ee. Knud et tage Spil med
sig. Knud indgik til fjenden og først paa Vedkommelt, og idet de nu
sagde fat i hien om Ting, spurgte Knud sin alle vilkjæmpende om
hien nu havde ordentligt Tag, og var fridig, jær sagde hien, og nu

blev der ingen Sprig i denne Leg. Knecht Blomte i med sin Jern
hæved fæes ut alle under fætte ind et Skrig, men dette hjælp kom
intet, herommedte følger Knecht efter icke hans Værdinger reente in
de i Borden, og der her fæes ut der dræppet Blod dræbet med fæes fæet
ret, fæes her her der til Lætning, men nu var h. vordt Hæd og
Kjød, lige indtil Ben, hordt af Søjordinger Læger, og idet Knecht
tællede hem for Sumvort, fæes her tillige, at som de her med
te her fæes her til ut bekoste god Tinget sin med. ✕

En Sommer indfandt der sig fæes Romdulk alle erked evallund
der ind gæes sig for en god Skundkompe, og for her fæes vordt om i
derom fæes vordt som inden for fæes og fæes efter Knecht Kugens, og
men entog, og det med nogen lunde Vished, at nogle af de alle vordt
som fæes vordt her her med fæes icke fæes Læger med Knecht, skil
de her fæes vordt her til, ved gæes Lædighed at mæes fæes vordt.

Endelig vordt og fæes Kugens vordt Romdulk til Skerke, og
Knecht der følger. Herin Romduling, herommedte ind fæes
det vordt Knecht vordt Romdulk i Læd, ut de med det vordt ved Læd,
det vordt inden Læd, og begynde her ut indhele Knecht med alle mæes
lige Læger og fæes vordt, ut efter lige herommedte fæes og fæes vordt, og gæes ind
og i Viden for herom, fæes ut Knecht vordt Knecht fæes Læd vordt fæes
fæes at herom blev vordt til ut gæes Skerke et Skrif, og dette vordt
jæes vordt Læd vordt, og som fæes her af begynde her ut vordt
fæes vordt Knecht. Denne gæes ind nu i sin fæes vordt Knecht vordt

Det, og der det foredelede var Styggevid, gik herom ender i sin Kjøndetale.
Knecht gjorde sig ikke videre Bøjden med sin Skidatone, med hvem
herom ender stod støjst til støjst, end herom og herom ender i sin Knecht
i Bøjstet og den ender Knecht i herom ender Bø, og Knecht herom ender
Tugt pæne en Bø som ender det herom ender i sin Knecht, som ender i sin Knecht
fuld med i Landhandel Profits herom ender den ender i sin Knecht og Bø.
Knecht Knecht blev i sin Knecht forfulgt af sin Knecht.

Den Bø som ender i sin Knecht for overordentlig Stykke Knecht Knecht var
i Bøjstet af, ville i sin Knecht at det ender i sin Knecht.

Engang som det er overordentlig Pildotter af sin Knecht, at
ingen ender i sin Knecht. Herom ender i sin Knecht som ender
det, til det herom ender i sin Knecht, det ender i sin Knecht,
med Knecht ender i sin Knecht. Herom ender i sin Knecht og Knecht
fattede sig i Bø og ender i sin Knecht. Den ender i sin Knecht,
fattede af herom ender i sin Knecht med Knecht, og med den ender i sin Knecht
Knecht ender i sin Knecht, jøst som herom ender, at Knecht
gjorde Landgang. Engang af det ender i sin Knecht herom ender
og ender i sin Knecht, men den ender i sin Knecht ender i sin Knecht
og ender i sin Knecht, og Knecht ender i sin Knecht, gjorde færd i
Landet den ender i sin Knecht, ender i sin Knecht ender i sin Knecht, idet ender
herom ender i sin Knecht ender i sin Knecht til ender i sin Knecht ender i sin Knecht,
og gjorde herom ender i sin Knecht med den ender i sin Knecht som ender i sin Knecht
endrer i sin Knecht, at det ender i sin Knecht ender i sin Knecht, og herom ender

Sokelrom under vov og fæu fæu fin Mænde er anset Romstuden Børn,
og der her vov niden Kjend med Bjøben und Musmüt i Stalisen, fængte
her den og om her ikke her vovt sport Arbeid her vil her vovt fæu,
og indvov her her lillig i Hæmmelighed, her ud her fæu her her vov
med Hængsmælet fæu. Bjøben und Musmüt fæu, for jeg vil her vov
Fæustuge Læuf beend og fæu Pølvora til Pæmbuder, og fæu Læude Dag
no just ind summe og fæu vov nor vov, fæu Musmüt, og vil de her vov
vov her vov og hint Fæustuge, skuld de fæu her fin fæu Børn vov.
Her vil vov de begg vilige, og Børn her vov, Fæustuge her lillig fæu
Børn, og Sokelrom under fæu fæu nu fæu Snit, ind ud her vov ind dit
fæu, og Fæustuge Rom til ud lillig nor vov her en Ende af Børn, fæu
den Børn her vov Børn, og fæu Ende her her Læude her, fæu fæu her
den anden og gild fæu, med en Ende gild becept. Læude fæu gild
her vil Sokelrom under Læude fæu her her vov fæu ind vov ind
vov den Læude. En her som er lillig Kjend i Stalisen, her vov ind, og fæu
fæu her ind fæu Musmüt her vov her fæu. Pæmbuder her fæu vov
Læude og Pæude) her vov her, og her her som gild fæu Rom og dit og
fæu. Rom vil ind Læude af fæu til ud vov fæu. Læude, med en
lillig fæu ind nu Sokelrom under af Bjøben her vov fæu, og vil her vov
her ind maatte vov her her lillig ind her Børn, her som de vil
her vov Børn og Læude, her vil her vov vov, med her her fæu lillig vov
ind ind strall fæu ind ind Bjøben Transport.

Attas et des Ord om Bjørnjæget paa Agnøland i
Förtiden.

Lige indtil det 1838 var almindelig modsigelse af de fore-
gaaende mange mislykkede Forsøg paa, at paa Bjørnen Landet for-
vist paa den store Hvalv Casenland, der omkræmmedes ^{nu og da} ~~nu og da~~ ^{XX} ~~XX~~
Hvalvedelene skives og forvands Lagne til. Det førstnævnte
Aars, kort efter at Formands-Instatutionen var indført, tog man
Larbroder Sivert Fleuthe i Foræning med Christen Perthe, der begge
X var Formænd i Hvalv Lagne, Lagede sig ~~at~~ ^{at} Hvalv, idet de med gyltig
Gjældsantagelse, at det maatte være en Bommingsag af ikke ringe Betyd-
ning, meent man, som Tilfældet var, hørte, at der gaves Oplysning i den
Del, at bemeldte Hvalv som Hvalv skives til, som en eneste
Bommingsantagelse stor, og omvendt af Bjørnen, til en Vord
som beløb sig ^{til} ~~til~~ ^{til} som hvalv for en i Skud i 3 Aar,
af sin peculiariserte Gaard. Opmerksomt, seende af Bommingsantagelse
for som af andre i den forstaaende Man, dog den Sivert Fleuthe
og Christen Perthe den Lagne i den Hvalv. Den dernæst viste
af de foregaaende Bjørnjæget, at de, som havde indført, ikke led
de til noget tilfredsstillende Resultat, da de fleste af de foregaaende
bestaaende holdt sig efter Viden og paa skikkelige Procenter, hvor det
var muligt at gøre, idet de sig 2. Man en anden Lagne for,
og hvor efter, Lagne skulde ledes og indføres. Efter en foregaaende Lagne

bestemtes det, at et vist etatuel Skov i den hieske Bjerg skulde
gjennekjøpes en Korttrakt, et vist etatuel og en viss Bjerg en
anden Korttrakt, og et hvort af disse etatuel Skov skulde have
en Offspringer eller Formand, og disse skulde reputeres af alle Landets
vorne, som de Del i Jaget. Det blev derover med Ledsbestemt, at
enhver som havde Bøsser og Lødder skulde tillige være forsynet med en stor
Konges. Derover Trokugler, som de skulde skyde gennem Skoven, som
Reglerne næste Gennem Inden. Ved disse omgjortene, som de
lystede Jaget over Indvanding, som at Almene fik Skov og Lyd
Lid og gjord for alle de samme Retning, hvor Bestrebelse og tillid
blev kommet med det Hensigt, at disse Engene mere end indes Jaget 13ten
Njorne for de i Halvden og for de over Dreyfard, og af disse blev den 1 skude
og 2de for de om en for den Tid, hvor Njorne ikke besigt Halvden nu i
Lid af 40 Aar.

Følgerne af Aar 1741 og 1742 som
Halvden.

Det for at mig indgive et Brev, hvor jeg om talte hvad Jaget
ved det fortælle om de Aar, der indbefy i Aar 1741 og 1742 og Fol-
gerne af disse Aars og de for den om de indkomne. Der vil
jeg fortælle et Jage om en Begrebhed som ibenælde et
indbefy som Halvden. Jaget, er mig rigtig fortælle af en
Indvanding, som et det etur har været Kollede om de Aar

ned paa Huelugland, og ligesaa fælede. De store skibsvær-
ker 1741 og 1742, naar Kronligheden stor blændt. Folket nu i
Huelugland, dels dansk, og fortil forsten fra Bergen naar fæ-
ringe, dels fransk, og de fleste vor Landjogter, bleve paa Tilbagevæ-
ret fra Bergen, tegne op fransk? Forvæn. Som Folget her op, naar
Kronligheden blændt Folket derovre, fæle stor, og mange skib-
værker der op af Guld. De Rygtet om denne Nær, i Landt
Folket, naar den naar i Røisland, bestilte den der regjoren
de Keiserdronning Elisabet, og hendes Nær og Kronligheden
blændt Folket, derovre, og hær fortil til Huelugland et stort
Skib last med Røymel, og Skibets Læring skulde over-
levende en Her. H. som der havde paa Georden D. paa
Comende Huelugland, med den i i Lykkelige Befaling, og
alle disse skibsværker skulde i i Gælte gratis til den fattige
Almeie der paa Huelugland. Her. H. modtog sigligt de
nævnte skibsværker, men i stedet for at hær skulde i i Gælte
til Almeien for i i en Betaling, naar hær forriged heim til,
at hær en hær Betaling for skibsværkerne og den fattige Almeie
i de Trækter, såndt om hær Bøster D. Fra gammel Tid,
og lige indtil nu, da den om hær i i Begjæret indtraf,
naar de fleste Officiere i den om hær i i Trækter paa Huel-
ugland Solvære af den lille Jordplot som de behøvede,
og de Rygtet om, og Her. H. paa D. havde skul

til Rejse, da issefandt Almuen sig herhævede i Hospital for at ville
Rjke alle, men de fleste af sig ikke heru i Tingsbetaling, be-
tendt H. K. sig af Leilighed, og sig her da af mange sin egen
Ting heru, den smaa eienis forlepper i Tunt for alle, og in-
der nogle der, gild den Tenthofse over til Cindom, og paa den
Mueid, forteller Pagnet, blev H. K. paa D. Cies af casborg
de forrige det maa paa Huelogum. Men du Reiser i ringer
i Tisland, Cieselut, fild Huelogum og Cies og ^{Togtel} af
hens ilovlig Betaling af den vorte alle deru, heru nuet from til
hens, gav her Betaling til den dorende norske Tingspaa Huelo-
geland, at her skulde undersige Cies, og i Tilfaldet den forholde
sig, som den heru var forbragt, da et paa H. K. til Tingskule
for den heru ilovlig af den, men du Tings, der i vrigt ufsaa var
en Dens alle, istaa for at giv sig Pligt, fild nogen Del i
Byttet, for at her undersigte alle den der i Cies, del i Toring
med heru, at Cies en Atestation, affandt til Reiser i ringer
Cieselut i Tisland, om, at Beskylninger med H. K. paa D.
var issefandt, men den ut indholdt tillige Tondra alle om, at H.
K. allerede var D. Tene den overfor bestreue. Mueid sig P-
net, blev H. K. Cies af ikke mindre end 98 forskille smaa og store
forlepper paa Huelogum, som ilang Tid der efter, idell her tillid
den af de Adinger, som her bebuet Tondra paa D., idet at de
fleste forlepper her ligger rundt om den Atgang.

Seegn om store Landvorne.

Om Pörmers Silværelse og Skælværelse ere vore Næsten-
Kyndige endnu ei kommet til det normale, end du maa
for 100de Aars side, ~~XXXX~~ belivligt forudsætte, end du
med Thingo vidne berede Beretning om disse Pörmers Silværel-
se. Se heres Natürlygs Historie 2de Part Pag 318
Efter den Tid, her vil ikke manglet flere Beretninger i de-
skrifte og skrifer, saadan du i Beret 2de Part Pag 158. om
at Pörmers her lare sig til sine for vore Skælværelse, med
meget et dag ei kommet Pörmers normale, saer at Pörmers Sil-
værelse er fremdeles i vore. Seer en Dag af sine Beskæffæ-
der belivligt, der statter sig til sine mange Pörmers, saer et der
udt mindre Pörmers vil at porte mæge et ro flere Almijens Pörmers
om et store Pörmers der skal have, og til det end nu skal
opholde sig i vore Skælværelse og i vore Pörmers, Skælværelse,
meget Pörmers vore med Pörmers. Skrifte med disse Linier er XXX,
hvortil at forsvare, eller at bemynde Silværelse af Pörmers eller
store Landvorne, med heller et fortælle at den Pörmers om, et
disse **X** Pörmers virkelig skal have haft den Pörmers i nogle af vore
Pörmers, og du vil til begrundet Skælværelse her sine Pörmers,
og vil jeg overlade til Løser, ^{at} enten eller betvivle Pörmers
Pörmers.

Von Almue her sine Pörmers er i den Tro, at Pörmers
sine her Pörmers Skælværelse, forlinder det, indtil at den bli-
ver flere stor, at den her vore Skælværelse for et skjæld sig, og du siger
den her i Pörmers. Om Pörmers der vil et der, her fortællt, at
med om kan arbejde om Pörmers sine Pörmers, der ligger ved

nygle Triskvante, noget liffjolds voster for Guarden. Høringstulen i
Skive Luga, blev her opmødt som før, medens ^{hans} Hvidkysttunden
skildte hvile sig lidt, at der pjeuskvante i det smaa Skovkrat to ved
Løthraa, og med en heerde spandt Opmødt som før. Men skoven
bevogede sig, blev her ved en stor Arm, hvis Skovstykke langt overgik
hvede med en Almindelighed skilde forestalle sig. Der var en liden Elv
som gik over fra Skovstykke og ned i det vintatte Skovkrand, og efter denne
Elv drøj her sig langsomt ned over til Vundet og ud i Skovstykke her
for skovens fine forskunde. Om en Skovstykke, centus skoven for
omtrond som en Elv blev lang og blev lidt som en Skovstykke
om Bøgen, og holdt den Hovedet over alle høiere end den. Over
Det af Skovstykke. Bædder for og finere var det noget specielle, at
med en Skovstykke som den Elvemølle Vund, blev som det end skille
kort at det, og man ventte, at her om det havde sig tilholdt Vundet
snappet den kort. Man her mange Løgn om, at Skov, afagt det blev
Om en det ved Vundet, om en disse Luga vil jeg lade at en vil det Vund,
jeg vil skive om tuler, hvor den forvordt alle skoven en staving om ved
Liden El, med en her som en Indgangstid. Bøge det ved Vundet.
Her blev ved, nemlig, at der blev en Liden El Vundet, hvor meget de
være, som Skovstykke op fra Vundet som den i Begyndelsen i Træ-
stand, blev ved som om det som en Skov, blev af skoven, men ved det
om en at betragte Fingere, blev her op om som før, at det var en
stor Arm som drog op fra Vundet, og hvor her først blev ved, ved den
vilde det holdt op i Vundet, men nu blev her til den den overige Deel af
Skovstykke, og hvorledes skivet, iten afstand fra Hovedet, bevogede sig
for den, og blev her, at den forskunde oppå i Skoven. Men den som

nuur Visme til, som Tilværelse, nuur en opløst og dunnel. Al end
færd og Quætro ikke nuur med i Spille, men heren skæn vil jeg
dog følge for det Træter, end skjønt den sidste Del af Sagat er for-
talt i alle dele af Thorsens Bøg. **Willebr. fra Væstergaard Konge**
Aug. 186.

Tis ombrødt nogle og al' stur siden, Jøse Christeen, Quætro
jer pæne Quætro Stenseth i Krue Sag, hvor han kunde i en
lang stur skke. En Sommer blev heren Visme til, og en stor Arm
kom fremmed over fra Tjold liden og stryg den med Eb, ligv i
Puen. alle ender færd tydeligt, hvor den Biner, pæne Quætro og
enke langst og geoffij tilfide for den yngre, ingen heren færd Armer
oppe i liden der, for, men men heren skintanke om, og her i en
her den oppo holdt til et Væse som dog tilfide Imeaf, nuur
Tjold Rom did op. Christeen ender, og Armer og yngre Kende var om-
brødt i en Maler, men der der for etfærd i en liden Sag, nuur det
ikke godt og færd bestemte den Sag. Tjold liden, færd her, nuur
det her og afgive Skin over, og der ender her for ombrødt som heren
en Læser.

Tider Holmeseth, der i flere stur heren som Quætro bruger pæne færd
den Holmeseth pæne Gyttetreenes i Kongens Sag. Tider, der
for mange stur siden er afgivet ved Tjold, nuur en Trovordig og pæne
tjald end, der er nuur heldig i nogle flage Quætro, for alle, ender
Krom der geveende en stur Rom ind over Armer fra Quætro
Gyttet og ind til Quætro Holmeseth, Væse og i alle liden liden
men og færd befærdig, der der færd Kende Gyttetid er og behærdig som
et Væse, der heren der, er meget tyld. Den heren stur

Rom herre tilbøgeligt omtrøst. ³¹ Dile af Nidnagden blev hien
opmærksom pæer, at en Skist fud oppu i et Oretro og skrey for
fordelig hiet. Forom mueligt, at Romme pæer Spot eller herud som
Kænde give stledning til Kjønen Krigere, gik hien her til. Skied;
og nu fæu hien til sin store Forfordelt, at en stor Arm leue pæer
forden nede i uider, hvor Kjønen fud i Træl oporet. Det forekom
herre, at Ornea leue og spiste pæer en Ting, men hien fjernede sig
ædel til Kelig fra dette iingegyelige Kæud, og der hien Rom fæer til
Kæulmseth, fortalte hien hvad hien hien pæer Vidne til pæer Vi-
er, men nu hender Opgevent om Ormons Størdelt, forekom det
etvøligt, fæu fæu hien ud til det var der atvøte ågen Størdelt Ornea for
mad, men hien var og blev end med enere pæer stuelig og fæu, at hente. Vi-
etning var fæu. Det er end pæer det Størdelt Ornea angelt nuier, hien
Kæud var, at hien fæu Ornea ud ligger, og det er angur hien fæu gødt som
hien Kæud, og nu ligger hien i Vi, hien en forpartig. Skied i Hænder.
Det er hien i alle pæer lunge og lunge. Kæud, der end og fæu hien hien
te hien Kjøen ud skrey, og det blev nu hien Vidner, men hien hien
hæu det blev hien i alle der og fæu hien fæu Ornea. Hæu stød-
fæu en Skied, for at nu overbovise om, at det er Sjøn i alle var søgel die
Kæud, men fæu det var ver Kelig en stor Arm, og det er hien hien stød
som om det var det. Dæu det er Kæulmseth men end i hien, som var hien
de hien om og Skied i, og man fæu om hien, at hien var i alle var
Kjøen fæu hien, hien end mere sig Ornea, gæu det er hien end fæu.
ud til det Skied med fæu med hien i hien, end hien end Kæud, men hien
Ornea Kæud fæu hien forpartig. Skied gik det up for det, at
Ornea hien fæu i fæu en Kjøen, og det er hien hien fæu til, end hien

et Ormen nu leue few loümstel og d'is sig, men og few, et
hen Skjot ofpe i Troel vus bleuen few lyende gel few
Ormen, der heude fneppet den Mage. Enhus ved of Erfaring,
at Skjoten her et feudent Pastor, et neer den her ofdraget en
Orn, begyndt den allid et skrege og norme sig den few kort
krestend, og disse her vist voret skrey sig til, et Ormen heude
fneppet den. Toer gjordt det nu of med Ormen, og meelle her. Den
Skjot ofpe sig Skjot, og den Long for Kom, hem et vus 5 et
6 Alen, og few tejt som Toer vus om sin Tjkt log.
Toer vus langt 4 Mand alene siden, skul der froms i Vestre.
Dalen, i meenge etus few opholdt sig en stor Orn, der of ugtel
geof sig til sin, dels neer den ned i den store Vestre lo kreffede
X efter list, dels neer Smeuse Kom der from i Dalen, der den
heude for Toer vus et gjordt sig til gode of fewe Tense. Skidat
noorte Bedrift vus den few hjemme, ad den allid vus few et u.
neer, neer den horte skreue jobben norme sig. Endelig feunt
Vestre gjordt den det itauleligt et heue et feudent et vus vus
med en feudent yst froms i Dalen, hvorfor de en Sommerdag
feuntlige et vus of Houf, ifolge Sagnet, tog til Skov from
i Dalen for et few Jage few Ormen, og enten et few den vus
alles et few jagt den few Sien. Toer et few, vus ciligt, i
vorkfuld det forste alternativ, heude men postret en Vest of
3 Skov med vus vus vus, hvor den en of tenent en
magerlunde ind kneber; men den Elven, hvor efter men et centag.
et Ormen vilde tegne sig Jage, der from men fitt den few Jage

led over for Boven gjød en betydelig Pringmod Lyd, og i tilfælde af, at
Ormen ender Jæget, ikke vilde forfølge den Pringmod, men forfulde
illegitimation frem gjennem en detværende Dyle Tær, en gammel
Kjærvej, ligesom gjennem Vænetundet, som blevs men og som forste-
ret ~~af~~ her mellem Høisene nogle Alling, i Høisigt og tillere
Ormen en værm Alling, hvis den sigte sig ned. Jæget blev
Ormen, skul have ligthest over for vantage, og den sigte sig ned
efter den store Vænetund, ligesom til den ovenfor omtalte Pringmod
som blevs her gjød, og her end enten at Ormen fik sig om at den sigte
ved Boven ved nagen det levede blevs her, eller om den vilde for-
brække den Korbote Vei, ved i tilfælde Korbote Vænetundet, og skul godt
at sigte, nok er det, at den vilde den sigte Vei, og dette blev og som
den sigte Jæget, thi i Pringmod ned mellem Høisene, og som
til af den omtalte Dyle Kjærvej, gjød man det af, med Or-
men. Ved gjøtterne blev sigte den Hoved og Hals medation
og Høisigt, fluzden gjøtterne Jæget mod en gammel Stolpe.
led (i Høisigt), som at med Høisene, som at den i ulden liden
nogle Bortkøbsmænd, men og som den ene Vindskede af be-
mølte Bud, for end den blev sigte. Nagen bestorat Strølf
af den Ormen, her sigte glomt at sigte, men der end ved
det at vantage, at den blev ned gævet en Alling venter for den
gæve Kirkegæve som Jæget Matræ, — Jæget om, at store
Jæget i detværende her her den sigte i forskellige Jæget
vænde her som Jæget, som sigte, at naar de her og som
en sigte en Strølf, at de med Vænetundet her Korbote sigte sig

i de, Vunderne tilgængende Morsøder, her sigt til Puen, hvor
til Dagen Orden. Seccelader ved Regnet og fortalte om, at
der i det færdige og Nysøttens, mellem Jorskuig og Strunden,
skulde i Fortiden, en stor Orm havde ledet sig tilfjærd med Tid og
Leilighed, indtil at den Engang skulde sig til Puen gjennem den
Elev der gæves i det færdige Puen ved Punden Stæp, og ikke
havde benægtet, at det i Eleven, nedv ved Puen ved nogle forfar.
Delige store Trost, slugder sig ihjæl, fæu og den Legeme blev
slidende en Stund fæu Puen og at den at Skiftet fæu Puen blev
opført af Ormen Blod.

Vi vilde flutte dispensten over naturlige Segn om Punden Til-
værelse i vorre Skovliden og Fortvænde, ugtilfæie som alpendige
at Puen mere naturlige Betragtning. For rigtig koste jeg en Avis,
om en engelsk Puen, som fornyet Tid fæu fæu og koste en
Boghvord der fortalte, at fæu det bekjendte Lofjæuend i dmeind
2° Elev, levede i dmeind gjennem Kornskuden og Secegen, der
gjennem at rime fæu dmeind. Denne Morkelighed intem,
fæu dmeind Puen fæu dmeind, at her beslattede med en Puen
at betragte dette Puen. Baren den Morkelighed, levede her at
Dampkile til Vablængden i Kornskuden, næste fæu lige op til
Lofjæuend, besæu begge Ledtøle, og efter at her betragtet
den en Stund, næste her fæu den Vi tillige. Her de den
Puen vist, at det og fæu fæu Punden gjæu fæu den Punden
at, fæu Rindt her her speend sig Puen op i gjennem

Rommul. Det nævnte Nijfotter vand her udfør den store
vordighed, at den Vandvæmmede paa 2de Stedet, kunde den betydelige
Elv, der gjennestrømmen Rønnstedelen i Grønkøys Løgn, og den Elv
der gæver ned ved Quæden i Træns Løgn, gæver ud fra bemeldte
Nijfottervand. Ved Tinctet, hvor Vandskillet deles, paa det
færdige Kaldt Mærgesjold, mellem Tindmørd og Rommul, ligger
et Forskænt til ved Nijfotter Potte, hvorfra Vandet gæver ud af
en forskjellige Elve, indes er beude den store Elv der gjennestrøm-
mer Rønnstedelen i Træns Løgn, og den betydelige Elv som før.
Det er ved Quæden i Grønkøys, indvæmmede fra bemeldte Nijfot-
tervand.

Merivordet.

So for gæver den Tegnsumlingen her ~~der~~ jeg udfør, at en og under
af de gamle Bønner, seendene som tilfølgende fremfjer og gamle
Folk her paa Tindmørd, her vil jeg nedskrive et af de gamle færd-
Kaldte Merivord, seendene som det er fremfjer og ca 85 Aar gamm-
mel Rom.

Den somfrue Maria, Congens Rom gæverende, fæug ho sin
voldfængende Seer fra paa Korset hængende, fæged og færd,
melde og blid, adglø og stoglo i jønne Hæend og Tot, og George
i jønne Jesu hellige Hjorterot. Al Vorden gæver det ved,
Cong og Geer fælt herod, alle Digt og Løve bog la et grøte,
Pol og Mæend miste sit Nid, Prouffiglen miste si Nid.
Gød Ter, Gød Ter. Den Romke Maria gæverende fraen,

bes hos Botkjen i Hævedes og Likkelen (Niglen) i Berne,
oplod hos den himmelste Port, og saa. Her blev de indteknest
alle Lynderne og løst sine Tøle, Amen. Det Menneske,
for den Binde og det Løse, blev det Menneske, som
sit bestemt Hjerter, her skulde opteknes, og alle sinne
Lynder, om her havde flere Lynder end for Hævedes
og Himmelen.

Hævedes Strømmen

Hævedes Strømmen blev først gærdet Strømmen
i Hævedes Løse som Strømmen i Hævedes og første
Aarhævedes. Her var, ifølge Regnet, den første Mænd
her blev Strømmen, der opfandt et fiske Torske med Bølle,
der siden for den Tid, blev den almindelig her blev Løse
Vestkyst. Det var i Aaret 1796, at bemeldte Hævedes Str.
Korsen Strømmen, der opfandt den, opfandt, og for arbejdet.
Der og begynder i den Tid, der er den Tid, der er den Tid,
til et Løse Torske med, og det med et færdigt Hævedes, at
den for færdigt sinne Løse Strømmen Løse og Løse.
for den Tid, at her var Løse Strømmen med den Tid,
sig for personligt Angreb. Den fiske Løse i Hævedes
gærdet Løse, og den Tid, der er den Tid, der er den Tid,
for Løse Strømmen Løse, for, som den Tid, at den
her overbevist om det Løse i et Løse et færdigt Løse
red Skule, med den Tid, der er den Tid, der er den Tid.

10
fjende Forligelskommissioner Povel Ridders Waard, fide Povel Povel,
for de Kluge, et længe udi Besid, ind i Strøme. Herud over
liden dis, nemlig, at hvilketformhelst Redskale man kan
opfinde til at fange Fisk med et lovligt, forseuvidt de R. R. R. R.
anser for at sine Fisker mere end tilbørligt, ved at fang den
fast, og der kan ingen stor Forskide være paa om Anglen tager
fast i Fiskens Munde, eller paa den vore Del af den Længde, og om
det skulde blive dele om Dyrplagene under Fiskeriet, der maatte
et færdigt is for vore tilsted ved Linjefiskeriet, der Fisker ofte i
en langere Tid er fast i strøten med Munden, der man derimod
ved at bruge, der af Halvot Strømmen opfindne Rigt, gjor
man en Post. Profer med Fisker, der man derimod Almindelig
me udfør Vest Waard, og der uerakt og paa om hem, drie Vel.
deligt, man det heerde intet andet til at tage, end Mikkler at tage
Først med Rigt, indbringe sig fra den Tid, til den hele fiskende
Almind, og her dette Redskale indbragt i Landet ligesom store
Cepetaler, som de af Oleus Nilfen paa Alindya ved den 16. 85de opfind-
ne Førskema.

Anmærkning. Som bekendt, blev Forligelsprophet for Bygderne,
fird indfird den 20. februar 1798, færd man der heerde heerde nogle
ster, fra den Tid Halvot Strømmen begjnt at bruge den af hem
opfindne Rigt, for end hem^{+ blev} anbragt.

Lærs Christensen Storøther.

Som Efter den fra Misvortuend og Længere ved 1741, kan
Læret fortælle, at flere Gaarde i Skive Læst, for en lra-

geru eller kortere Tid, leev vdi og utilfuernde, og ender Guerde paa
man hvorteen Mæst eller Landstyg, der er indværet hos Tveer-
onen ved stov. eller ender Guerde led Dersup, og ender Rommende
dag sig for og benytte deres Tillygende med disse vore færd
som Herreløst. Seede her ved Sagret og fortølle og tilhol.
Det var med Guerden Storothter en Tid geard, hvid opper færd
to ender Guerde i Engesthulea i Mæne Sogn. Offidorne
pæer Guerden Stor Engesth, herde nemlig medens Stor. Otter
som meldt, vdi i herreløst Tilstand. litleget sig i Mæne Hølvred-
lea og dens Englund, og det en lang Aars Tid, inden og betalte her-
Ren Mæst til det Offentlige eller Landstyg til Benifisier-
ies, seer den vdi nemlig benifisieret under Borgende Tæstet vdi
det her, og denne Hølvredel leev vdi, og bekom derovte Offidorne
en Mæne Hølv, og dette Leev for vdi vdi ligo til Aars 1780, der
Løilonges pæer den 2de Hølvredel og bemeldt Stor. Otter seer-
holdt hos Benifisierus om og pæer og pæer hvid Hølvredel vdi Mæne,
som der, som det herde, leev vdi. Derfor blev Offidorne pæer
Stor Engesth seer fortørnd pæer Lars, og vdi ikke vdi seer
hvud seer de skilde gongjorde herde her for. Deres Leestig-
heder med Lars, gongjorde og og til, til Grovheder med Hølvred og
Spot, ind vdi Engesth herde gort enen Lars Brønd, der pæer
geer den. Grundegeing herde vdi teget et ddt Brøkkid
og lægt i Lars Brøkkid, vdi. Nu, der Lars fæntest
og herde Aar ved gite vdi vdi med dens Grovheder med herde.

flid Klagede han for sin Ombudsmænd Trost Brevde, hvorm han tillige oppe-
gjorde opmærksom paa hele Sjæens Beskæffethed. Her Brevde tog
en hjælpsom Hæend i med Lars Store Sotter, som ud her er
alleen fitt i Bæig den forlangte Hæbvedel i firdagsvante Gærd,
men ogsaa som Lov og Tæskjønneff fra det Offendtlige, herud
af det thronhjemste Videnskabeligskule med Høvsprængaar
store Tølvmedulje, led sig med det rigtige Tølv. Brevde
Tølvmeduljen og Tølvatet her jeg set i bemeldte Lars Bro-
dersens Sotter Cie, nemlig Kænsalle, Nille Hæuchjæen, Oake
efter opvise Erik Hæuchjæen. - Gærdens Tjelling

Om Engsetts Bæig og Næiggjælle Næiggjælle
I følge Tølvatet, skal Gærdens Bæig og Tjæig som de oldeste
belevede Gærd i Engsetts Bæig, de de skienes deres Bæigskæite fra
den forde Tid, ved Aar 1350. De andre Gærde herimod belevs end nu
langt efter Fortidens Tid dels beægtede til Potterbæig, dels var de
endnu ikke optegne til noget ordentligt Bæig. Tølvatet beægt-
des Store Tjelling i en lang Aarstid til Potter under Gærdens
Tjælbæig, Store Engsetts Bæig som Potter under Gærdens
Platte, Gærdens Cie som Potter under Vernis, Gærdens Skæig som
Potter under Gærdens Stæifford, og v. - Næigens Tjelling er end
den skienes Bæig, som ud den Tjæig ligger ud ad vateren ^{at} Tjæig
var det nettes Næig, de de end Gærdens Bæigskæite findes flere
sekkulde Gjæl eller fæig, dels store og mindre Tølvbæig eller
Tjæig, Gærdens af store eller mindre Bæig som de her tegit sig. -

Men her seendes Juel og Julekjørelse, somt Jule og Julekjø-
relse, men at Nærret vilkeverligt, ligeform menge andre Nær-
ret, og for endret ferdspjallig og danske Embedomer, der i
Kjøret med Leuets Pryg her lort og skrevet Tjalling istedet for
lokulnevet Tjalling. Nærret Gærdet Tjalling over gille fru et
benyttet til Pottor, og optaget til ordentlig Gærd, ved Segnet
ei end bestomme dugved Segnet at fortølle, og medens Pottor
ligea nær oppført seer en Høning tot ved Vundet, som nu er
styg, og herover endnu for Pottor benyttet men til Hø-
seer nogle Høistrotknænge oppført Gærdet tot nedre for hør
Høispru nu stød, men ut nær ei haude nogen Høilude til at
heve Høiet ^(den Tid) men sette det hvor sommes i Stalk seer at
Sted, hvor nu er styg, og Kuller der endnu Høistalken.
Nu fortøller Segnet endvidere, at en Enke ^{meend}, der lillige ved
Nærret meend, heve seer et stillendse af Kongen, til ei allere at
brygge sig en Gærd seer hene Høistrotknænge hvor man pleide
at sette Høistalk, men oppur, at belyde Indrebergs Oppidene
at de ei længere skulle stode med deres Kreature seer Tjalling
med at tage Pottor og seer der nu et seer kulle Gærdet.
* Pottor, hvor de ~~en~~ Høistrotknænge skal heve stølet, med
seer Gærdet af Veins Løng, her de forlange uphør det
med. Seer hene vntette Høistrotknænge det, nær Løng.
skoven allesteds seer overordentlig tyll, og hene Høibrygg foldet
de nødvendige Indre til at brygge sig en Stue af i Bakkholvet

^{overfor}
Lof og tak for den senere færdige Pottelov, der blev nemlig pænt
Denne hovedbeslutning at opføre sin Plæi. Sagnet fortæller, at den
denne Nyligge, der som med det var Enkemann, pænt nytvildt gifte
for sig med en pige fra Gaarden Breute i Grønkjær, og at hun inden
Kaldning skulle afhænde ^{sig} seendene til sin nye Hjem pænt Gjelling.
Lof og tak, og du se pænt den i Kæmpen, naar Komme pænt langt
som ved det det færdige Hællensker, eller man alle netten
Alleister, hvorfra de gennem den tykke Tærskel pænt ved til
den nye Posten, sagde hun. Nu til hør "O vandens indtjætte
for det at ~~at~~ indtjætte fines om Kæmpen og alle bue, og for nok
Stovet var alle stuer, Manden pænt. "Du ser vel, hvor de
blev ved nu pænt Stovetimeren var, for de hjert, men Stovet
de langt alle sold nu pænt Platen der, det næst der, og pænt.
Lof og tak. De opførte sin Plæi, nu pænt hør Plæi, som hun
gav Kæmpen Pottelov, som det end nu kaldes, og som det til Plæi
hørte hun higgel i Ballehelvet, det oven for Pottelov, og hørte
hør det langt det pænt Løn. Den bemeldte Pottelov, hørte til den
nu Tid, var det firlige Tomten hørte hør Plæi stod og de andre
Kæmpen, især efter Pottelov, og det hør nogle Kæmpen hørte som ved alle
1873 blev hørte, da man inden om af disse Kæmpen fandt en Løn
Hællensker, at tidligt hør pænt hør for et Enkemanns Pottelov
Enkemannen førte. Sagnet fortæller end videre ^{at} hørte den Gjelling senere
i en lang stundt var bel ved hør af en Officer, og ^{at} hørte
hør det, at som Folge af ^{at} det i Tjallingens Løn inden Gjelling
enemærket, sagde det var pænt den Tid vidstregte, var en Overflodighed

af gode Prognoser, laude til Hoffet og Sommerhavn for Sten
og Smøkke, seer vidersejers seer Guverner en stor alle raade, især
af det sidste Slags. Seuldes fortæller Segnet, at neder Sjilling-
mændene lod sig af Røst sine Smøkke om Sommeren, seer mere
De første i Kollas og i Sjilling Bæred, for end de første
hever forlode Røst, isægtet Afstanden mellem hine Steder er $\frac{1}{4}$
Meil. Men kendt dog er tilbageholdt den Tunde, at seer den
her om hundrede Tid, men alle Tænkter men om Sjilling,
Der som meldt var at seer forfordelig Vildnis, men alle og seer
være et Tilholdsted for Ulve og Bjørne, men dette sked blot
ikke her og ved Tilholdet. De til Sjilling hørende Prenter, i
for Stups/Bjops gik seer godt som i den Veegning og
hænder tilfoller med de andre tilholdende Guverner Prenter,
seer som Prenter Berlinhægt og seer vider, og stoler men dem
sammen det Mellem om Sommeren seer at Tid horte i Prenter.
merker, nemlig seer det ovenfor berovte Albuend: eller Bie.
skal Prenter / som utop det af skal have seer sit Navn.
Til Prenter for, at det længt senere, efter at Sjilling var delt i
3 Biege, var inden Guverner Bie en stor og tykke Dreier, der
fortæller Segnet, at de i berovte 3 Opfiden Prenter end nu
tilholdende. De Coler længe og $1\frac{1}{2}$ Alen bred, og en enerte Tid
Lillevet Prenter, skal være tilhægt af Prenter som nær stee
ende og hægt inden Sjilling Bie mark. En af disse Bjops og seer
Prenter, stor seer den seer kalde Meedstebuller, oven for den

seer kaldte Plottet, hvor hin Nyligge fatte No. Den 2. af 10 om.
till. Lærens stod pæu Anordningen ved ved de niu vrende Tjalling Højs,
som den 3. stod ved Højsledet, hvor en pænd pæu Højsgeunden
to ved Bjergveien pæu den vrende vrende Lærens pæu Højsledet
gea, eller Lærens Kaldet, der blev den Tid i nærheden til den i Aaret
1824. en pænd Bjergveien pæu en Afstand pæu 12. til et flue Hundre.
de Lærens afstanden. - I Lærens samlede Tid skul Tjalling Højs.
dages Hovedsag, naar Tjalling, hvor vore Højs Højs af
Højsbrønden, der der imod Højsveien vore Højsveien, thi der om vid.
der de indtil den seneste Tid tilværende Højsveien de menge og store
Højsveien med de Højsveien store Højsveien som nu er over
gæud med Højsveien og til de Højsveien, samt de Højsveien i Højsveien
med Højsveien. (de om Højsveien Højsveien.) Lærens overstaende
Lærens Højsveien, gæud eller Højsveien og Højsveien Højsveien om Højsveien
de om Højsveien Højsveien om Højsveien Højsveien, Højsveien og Højsveien
de Højsveien Højsveien, et Højsveien Højsveien Højsveien, Højsveien vore
Lærens med store Højsveien, i Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien
Højsveien Højsveien Højsveien. Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien
Højsveien, et Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien
med Højsveien Højsveien i Højsveien. Højsveien Højsveien Højsveien, et en Højsveien
Lærens tillige i Højsveien, Højsveien Højsveien Højsveien, et Højsveien og
Lærens Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien
Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien
Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien
Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien
Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien Højsveien

hos Pottholjaten pæens Store Engsette, ^{den 2den Febr.} som
 Pottholj af Nyfiden pæens Gaarden Stette, og med samme Stø-
 jende hever sig siggyndet af tab, at hæn skulde bringe hem verom
 Middags med ied til henn Nyggeste, men dette, at gennemtrætte
 Skoven ied til det noorte Nyggeste, var ingen let Sag, thi den
 Skoven var den Tid fæu tyll, at uagtet Veien ei var fjenderlig Lang,
 meente hæn af og til holdt stille og lytte efter hvor siggyndet
 hængde, for at hæn kunde finde frem, og da hæn havde været frem,
 led hæn hem indstødig om, at naar hæn nu om Aften gik
 hjem til Pottholj (Store Engsette,) skulde hæn blikke (af bærke)
 nogle Stæder, iend for Gang, fæu at hæn noorte Dag, mere let-
 vint kunde finde Veien frem. Men for her af, at Lille Eng-
 sette hæs voret optaget som bebael fæu for Store Engsette,
 og dette bestroffes og fæu der af, at hans Linie emellen bemædt
 den Gaards Bøm udk gæet end nu efter en længtel Linie, som ud-
 gjorde den Linie hvor Jordsgænder for Pottholj Store Engsette gik
 med dem deens forskildt ved indhegnet. Seendes hænd med siget
 for, ved at en hegne Pottholj den Store Engsette, at der var en pæu-
 sende Distans mellem Jordsgænder og Elva, fæu Pottholj Viste
 Side ^(pæu) Hæcture, naar de ønsket det, kunde tege med Veien
 det, ^{pæu de} ~~der~~ ^{der} samme Sommerdage.

At betydelige Stænder i det iend hæs stæit pæu om den
 Gaards Bøm udk hæs Duler, hæn hæs af og fulgde
 Lægen. Lægen er Begyndelsen af det 19 Aushundt stod der pæu
 Gaarden Store Nyggeste i Væne Lægen, en gammel fæu hæn

te Hovedstuen: en Plac, hvor Familien pleiede atopholde sig, men
derom defill sig alled: der var offort af groot rindt skimmert, og om
Placaa gald det Sagen, at der var Kjeld fra Guarden til i Conge
vethulea, hvor der fra iindeligge Tid, heerde stuet og benyttet
som Helede ned fra Bux, (Redade) samt at Tommet til
Kroft skal vor hugget der rindt om paa bemeldte Bø, hvit.
Ret vil vilde fælde iindrolygt, der nu fortiden de omhandledt Taaktes
praenger bare med nogle fra Birke Knister. -
Men her med megen Styrke foresygtet der Treustend, at i Fortiden
var der blentt vor Almind es store udbredt Leilondingsvofen, eller
med ender Ord, at nosten alle vor Bønde i Landet vor Leilondin
get, men daad Treustend kan jeg ikke befale i sin Helhed, der is
giver tydelige Bevis for, at det alle vedfutte for en Del has vorst til.
foldet. Tager jeg for mig og gjonnumbladet Norske Diploma
tenium (12. Binn) Njingsvins Keldskind, et skulk Bolds Jord
bug, Skientklopp Brygbug, Der rode Bug, Jens Nilsen Op
tegnelst 0: 0: 0, 0: 0: 0: fra vil jeg paa Klost og gaid Rind for, at
det overværende Antal Guarde i Landet ere blene af deres Oeere
af Nebuer, samt Oelsbønde eller disse Heustruet, overtagne som
Oendom til Kirke og Trost for Hølemisp for sig og Familien.
Censur
og mod
Bretagne, dels i Fortiden, dels i Finge eller Vand, men
Sulgt skedd til vedolege Magnater, og som Folge her af, men
en fremad Polsevelly over drages af fra paa baende Guarde, ved vordigthem
vordet et stort Antal af den norske Guardbriges stand. hines horka.
For Landmin Vedkommende, vil meer sved ledig se, at All
meent i for i Lande Landmin, i blind Sver og Falden fra.

me Gierned, for en stor Del har bortgivet deres Guerde Pels
som Guerde, til sine Andre Almue, til Kloster i Soli.
Dets seculere mænsfont af forvordet af Guerde, beliggende
nordvest i Aggards, derud ~~den~~ Hed, hvis Kong for Hellighed
var Almuen mere tilladende, end blev for en stor Del Rukteret
til denne Helligdom, men af en feudals Kong har tabt sig lon-
gero Nord, den St. Olaf Helligdom ^{i Nidare} her var mere overveende,
seu af i Nordre Sundmør til Egenspel her i Guerde end
blev overveende til hia Ruffels i Soli, men desto flere til
St. Olaf i Nidare. En overveende stor Del af sit Forseg
som geshesfuldt til endret Tid tillagde sig, dels ved Kjude, dels
paa andre Almue, tilpost handlede de sig for storte deler af huar
svende Pelsvinder. Storte Tuxer af Kirke og Forstod
dets Forseg var oprindelig og seu Børgers, del vil sig, at
Tuxer var Solveier, men af hiar Tids Forste Almue hende
indbildet Almuen, at der var intet endel Almue for dem,
til at seu deres Tule forstode pa de konges Aveler, en af deres
Eiendom efter Døden, men alle deler mellem Kirke og Forst, og
var men nu Eier af sin Forst, seu strog derud, hende man ikk.
ikke Forstods seu men alle mea give Kjude Tuxer og Godes, og
dette sidste slegs Guerde var iser for Almindelig i de Egn hvar
almuen var fattig og intet Forstods eide. Seu der Almue fik
Kirken i Nordre seu Søndre Sundmør over 40 Kjude til
Eier, ict forud Gierned, men hvor af seer Hulvdeler var til-
bage i Almue af forrige Almue. Seer men oprind